

# Batalla de Talamanca

## De Viquipèdia

La **batalla de Talamanca** fou un combat de la Guerra de Successió que tingué lloc a l'actual municipi de Talamanca els dies 13 i 14 d'agost de l'any 1714 entre l'exèrcit austriacista, que resultà vencedor, i el borbònic.

## Taula de continguts

- 1 La batalla
- 2 Conseqüències
- 3 Bibliografia
- 4 Vegeu també
- 5 Referències
- 6 Enllaços externs

## La batalla

Antoni Desvalls i de Vergós, fet marquès del Poal per Carles III, era comandant en cap de l'exèrcit austriacista català a l'interior del país, amb seu a Cardona, i es trobava amb les seves forces al castell de Talamanca. Els borbònics, comandats per José Carrillo de Albornoz y Montiel, *Conde de Montemar*, eren a la zona del pla de Mussarra, masia del terme de Monistrol de Calders situada davant mateix, al nord-est, de Talamanca. Els austriacistes eren uns 2.000 homes, majoritàriament fusellers i caçadors, tots ells catalans, llevat d'un petit grup d'hússars hongaresos que s'havien quedat voluntàriament a lluitar a Catalunya després de la retirada dels austríacs, i d'alguns dels soldats professionals que integraven una unitat de *magraners* del castell de Cardona destacada amb el Marquès del Poal. Els borbònics sumaven més de 3.000 homes, menys de la meitat dels quals de cavalleria, tots ells castellans o procedents d'unitats militars hispàniques.

La batalla va començar el dia 13 d'agost, a la riera de Talamanca, i es va prolongar fins al dia 14, amb les tropes austriacistes perseguint els borbònics fins a Sabadell. L'èxit de l'exèrcit català en la batalla es degué en bona part al coneixement de la complicada orografia del territori. Entre els seus comandaments figuraven alguns dels oficials més destacats que integraven aquest exèrcit austriacista català: Ermengol Amill, natural de Bonestarre, Pere Bricfeus, fill de Castellterçol, Francesc Busquets i Mitjans, de Valldoreix (els dos darrers, però, afincats a Terrassa abans d'entrar a l'exèrcit), Joan Vilar i Ferrer, Ramon de Rialp...

Les narracions de l'època parlen d'unes 650 baixes, entre morts i ferits (la carta del Marquès del Poal al Consell de Cent de Barcelona n'esmenta 800). No es pot precisar el nombre exacte de morts, però es pot calcular que aproximadament van

### Batalla de Talamanca

#### Guerra de Successió Espanyola



Talamanca (el Bages)

<b>Data</b>	13 i 14 d'agost de 1714
<b>Localitat</b>	Talamanca
<b>Resultat</b>	Victòria catalana



#### Bàndols

#### Comandants

 Marquès del Poal	 Conde de Montemar
--	---

#### Forces

2.000 homes <sup>[1]</sup>	1.500 de cavalleria i més de 1.500 d'infanteria <sup>[1]</sup>
----------------------------	--

#### Baixes

20-30 morts	80 morts
-------------	----------

<b>Batalla anterior</b>	<b>Batalla posterior</b>
-------------------------	--------------------------

morir-hi 100 homes, 80 dels quals borbònics, i al voltant de 20 austriacistes. El camp de batalla ha estat objecte de prospeccions arqueològiques i hi ha la intenció de museïtzar-lo.

## Conseqüències

Tot i aquest triomf de Desvalls a la Catalunya interior, la superioritat dels borbònics, amb el ple suport de Castella i de França, s'imposà implacable als austriacistes catalans, que havien optat per una resistència a ultrança quan foren abandonats a la seva sort per Àustria i Anglaterra després dels tractats d'Utrecht i de Rastatt que posaren oficialment fi a la guerra al continent amb el reconeixement de Felip V.

Un mes després de la batalla, l'11 de setembre, la ciutat de Barcelona capitulà davant les tropes borbòniques del duc de Berwick i el 18 de setembre, Manuel Desvalls va haver de rendir el castell de Cardona, darrera plaça de la resistència catalana, al Conde de Montemar. Amb Manuel Desvalls, governador del castell de Cardona, capitulà Antoni Desvalls, germà seu, i tots els altres oficials que participaren en la batalla de Talamanca. Aquests fets posaven punt i final a la resistència a ultrança dels catalans i a la Guerra de Successió al Principat, després de la qual s'aboliren les llibertats nacionals de Catalunya, que fou annexionada a Castella.

## Bibliografia

- ALBERTÍ, S. *L'onze de setembre*. Barcelona: Albertí Editor, 1977. Pàgs. 293-294
- BERENGUER, Jacint. *Un estudi sobre l'austriacista Francesc Busquets i Mitjans*, Barcelona, 2002. Pàgs. 39-41
- DE CASTELLVÍ, Francisco. *Narraciones históricas, vol. IV*. Madrid: Fundación Francisco Elías de Tejada y Erasmo Pèrcopo, 2002. Pàg. 393
- SERRA I SELLARÉS, Francesc i ERILL I PINYOT, Gustau. *La darrera victòria de l'exèrcit català: La batalla de Talamanca*. Sant Vicenç de Castellet: Farell Editors, 2009 (Col·lecció Nosta Història, 12). ISBN 973-84-95695-99-4.

## Vegeu també

- Antoni Desvalls i de Vergós, Marquès del Poal
- Ermengol Amill i Moliner
- Francesc Busquets i Mitjans
- Pere Bricfeus i Terns
- Joan Vilar i Ferrer
- Ramon de Rialp i Safont

## Referències

- ↑ <sup>1,0</sup> <sup>1,1</sup> SERRA I ERILL, op. cit.

## Enllaços externs

- ACN, *Un estudi recorda la darrera victòria de l'exèrcit català a la batalla de Talamanca i reivindica el Marquès del Poal* (regió7.cat) (http://www.regio7.cat/secciones/noticia.jsp?pRef=2008081300\_26\_16385\_\_COMARQUES-estudi-recorda-darrera-victria-lexrcit-catal-batalla-Talamanca-reivindica-Marqus-Poal)
- Oriol Lujan, *Talamanca vol entrar a la ruta 1714 com a escenari de l'última victòria austriacista* (regió7.cat) (http://www.regio7.cat/secciones/noticia.jsp?pRef=2008081400\_26\_16389\_\_COMARQUES-Talamanca-entrar-ruta-1714-escenari-lultima-victria-austriacista)
- Didpatri: batalla de Talamanca (http://didpatri.info/Cronica/?p=6)

Obtingut de «http://ca.wikipedia.org/wiki/Batalla\_de\_Talamanca»

Categories: Talamanca | Batalles de la Guerra de Successió Espanyola

- Darrera modificació de la pàgina: 28 jul 2009 a les 01:21.
- El text està disponible sota la Llicència de Creative Commons Reconeixement/Compartir-Igual; es poden aplicar termes addicionals. Vegeu les Condicions d'ús per a més informació. Wikipedia® (Viquipèdia™) és marca registrada de Wikimedia Foundation, Inc.